
Je nezbytné znát pravidla a je i potřeba se proti nim vymezit, říká zpěvačka Never Sol

Je nezbytné znát pravidla a je i potřeba se proti nim vymezit, říká zpěvačka Never Sol

Roky dřela techniku zpěvu, až se jednoho dne rozhodla, že s tím praští a odešla studovat na Filozofickou fakultu UK. Studium si musí kvůli nahrávání alba prodloužit. Které je její alter ego – Sára Vondrášková nebo [Never Sol](#) ?

Studujete na Filozofické fakultě UK a tak se musím zeptat, zda fakultní sluneční logo neproniklo i do uměleckého jména...

Na význam jména se ptá spousta lidí, ale já jsem to nevymýšlela s tím, že bych tím něco chtěla říct. Teoreticky by to mohlo souviset s hudbou – ale fakulta, to by byla asi spíše shoda náhod.

Studovala jste jazzový zpěv. Pak se najednou něco zlomilo a přešla jste na kulturologii, ale zpěvu jste nezanechala.

Už na vyšší odborné škole mne zajímalo, jak technika ovlivňuje emoce a do jaké míry ovlivňuje lidi to, jak věci mají být a jak se dělají. Studovala jsem od 15 let a přišlo mi přirozené se roubovat do představ, co se ode mě očekává. Postupem času jsem zjistila, že jsem ztratila sama sebe. Uvědomila jsem si, že mi to vadí, a došla jsem k tomu, co chci. Když jsem odcházela na Filozofickou fakultu, tak jsem si myslela, že technika je spíše na úkor umění, že se člověk mnohdy ubírá směrem, který není úplně přirozený a emoce strašně osekává. Řemeslo je důležité, ale v určitou chvíli je nutné je pustit a užívat je spíše podvědomě. Nepopírám, že je nezbytné znát pravidla, ale je potřeba neřít se jimi plně a i se proti nim vymezit. Když to člověk neudělá, tak může ztratit svou přirozenou invenci.

Na univerzitě jsem si vybrala obor, kde cítím, že mám prostor. Nešla jsem ho ovšem studovat proto, že bych v něm chtěla pracovat, ale protože mě zajímal a byl mi blízký. Chtěla jsem, aby mne bavil. Studium úplně splnilo mé očekávání – dalo mi prostor a možnost dostat se k věcem, ke kterým bych se v životě sama nepropracovala, ale hudbu jsem neopustila. Loni jsem si kvůli ní prodloužila studium. Dokončovala jsem desku a čekala mě bakalářská práce Emoce v kulturní performanci čili emoce versus technika v umění. Je to téma, kterému bych se chtěla věnovat a dát mu čas, který potřebuje, tak jsem se rozhodla, že si raději studium rozdělím.

Vyžadujete od sebe při studiu stejnou dokonalost jako v hudbě?

Skutečnost, že tu lidi jsou schopní studovat tři školy najednou, podkopává význam, který vysoké školy v Čechách mají. Spousta věcí by měla být daleko přísnějších, a pokud člověk studuje, tak by se tomu měl věnovat co nejvíce. Měli bychom být náročnější. Lidi necítí ke studiu takovou zodpovědnost. Nedávno jsem byla v Londýně za svými kamarády: všichni studují, ale na univerzitě nekončí dříve než v jedenáct večer a makají. Studenti v knihovně sedí jeden vedle druhého a opravdu je vidět, že studují. Možná se v Londýně člověk musí hodně prát, tady mi přijde, že se nikdo prát nemusí. Lidi si stěžují, že to tu nemá kvalitu, ale to je proto, že tu není konkurence a nejsou velké nároky. Konkurence je důležitá, aby člověk ze sebe vyždímal, co může. A pozor, o konkurenci nemluvím ve významu boje nebo nějakého soutěžení, kdo je lepší. Je to slovo, které působí dost pejorativně, ale okolní svět by měl vést jednotlivce i společnost k nějaké evoluci. Jde dle mého názoru o to, snažit se využívat svůj potenciál a dovednosti a posouvat je dál, neustrnout. „Konkurence“ nás může inspirovat, můžeme se od ní učit.

Společnost ani škola na nás nevyvíjí dostatečný tlak a nedávají nám pocit, že bychom měli přirozeně dělat věci pořádně a neflákat je. Pořád to ale vše musí člověk dělat sám pro sebe a myslet na to, co dělá ve svém vlastním měřítku a vkusu. Je dobré chtít umět co nejvíce, věnovat se věcem naplno, dostat ze sebe maximum, naučit se toho co nejvíce. Studovat, jak vznikaly věci přede mnou a jak se tvoří dnes. Nesmí to však být hon za něčím, spíše kreativní touha v celém svém působení zahrnovat a znát co nejvíce věcí okolo. Spousta lidí studuje vysokou, jen aby dostali papír a dostali se na nějakou pozici. To se mi nelíbí.

Máte na univerzitě své oblíbené místo, kam se ráda vracíte?

Často se na fakultách opomíjí, že prostor by měl studentovi dát dobrý pocit, aby studoval a chodil na fakultu rád. Zní to primitivně, ale paradoxně je to velmi důležité. Aby se člověk cítil dobře a rád se vracel do prostor univerzity, je nutné o ně dbát, investovat do nich čas a myšlenky, jak je vylepšit. Studenti přece nechtějí chodit někam, kde je to nepříjemné, i kdyby tam byly dobré přednášky. Když jdu do kavárny, tak si také vybírám kavárnu, kde se cítím dobře. Například K4 má potenciál jít dál, je to zajímavý prostor, zatímco Platón na Fildě tento rozměr úplně postrádá. Ale osobně mě Celetná jako budova baví více než hlavní budova FF. Když tu nejsem delší dobu a pak se na fakultu vrátím, tak se cítím lépe, taková svěží, mám hrozně moc energie něco dělat.